

Đề bài: Hãy kể lại một câu chuyện thuộc chủ đề: Thế giới tuổi thơ theo cách sáng tạo.

Bài làm

Xin chào tất cả mọi người. Tôi là ông lão đánh cá trong câu chuyện Ông lão đánh cá và con cá vàng. Hôm nay tôi sẽ kể cho các bạn câu chuyện về sự việc không biết nên buồn hay vui của gia đình tôi.

Hai vợ chồng già chúng tôi làm nghề đánh cá. Chúng tôi không con không cái, ở một mình trong một túp lều nát bên bờ biển. Ngày ngày tôi đi thả lưới, còn vợ tôi ở nhà kéo sợi.

Tuy nghèo nhưng cuộc sống của chúng tôi khá vui vẻ và đầm ấm.

Có một hôm, tôi ra biển đánh cá. Lần đầu kéo lưới chỉ có bùn, lần thứ hai chỉ toàn rong biển. Tôi thất vọng và tiếp tục kéo tiếp lần thứ ba. Thật may, trong lưới là một con cá vàng to và đẹp rực rỡ. “Có lẽ bán được món tiền kha khá đây” – tôi thầm nghĩ. Tôi thò tay vào lưới toan bắt cá. Bỗng con cá cất tiếng kêu van:

- Ông lão ơi! Ông làm phúc thả tôi trở về biển cả, tôi sẽ xin đền ơn ông, ông muốn gì cũng được.

Tôi ngạc nhiên quá, nhìn đôi mắt đầy van lơn của con cá vàng, tôi cảm động liền thả con cá xuống biển. Tôi còn bảo nó:

- Trời phù hộ cho người. Người trở về biển khơi mà vùng vẫy. Ta không đòi hỏi gì, ta cũng chẳng cần thêm thứ gì.

Về nhà, tôi kể lại chuyện cá vàng cho vợ nghe. Ai ngờ, mặt nổi xung lên mắng tôi:

- Đồ ngốc, sao lại không bắt đèn con cá cái gì. Đòi một cái máng cho lợn ăn không được à? Cái máng của nhà ta gần vỡ rồi.

Thấy mẹ nói cũng có lý, tôi liền đi ra biển. Biển gợn sóng êm ả. Tiếng sóng rì rào ca hát thật vui tai. Tôi cất tiếng gọi cá vàng, bạn cá lập tức bơi lên và ân cần hỏi tôi:

- Ông lão ơi. Ông cần gì thế?

Tôi chào cá vàng và bảo:

- Cá ơi, giúp tôi với. Mẹ vợ tôi nó mắng tôi và đòi tôi xin cá cho mẹ một cái máng lợn mới. Máng lợn nhà tôi đã sắp hỏng rồi.

Con cá vàng cười:

- Ông lão ơi! Xin ông đừng băn khoăn. Ông cứ về đi rồi ông sẽ có một cái máng mới.

Về đến nhà thì mẹ vợ tôi đã có một cái máng mới thật. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Ai ngờ, mẹ lại quát to hơn:

- Đồ ngu, đòi một cái máng thật à? Một cái máng thì thắm vào đâu? Đi tìm lại con cá và đòi một cái nhà rộng rãi.

Tôi lắc đầu nhìn mẹ nhưng rồi cũng đi ra biển. Biển xanh hình như không hài lòng nên đã nổi sóng. Tôi gọi con cá vàng, cá vàng bơi lên hỏi:

- Ông lão ơi, ông cần gì thế?

Tôi nói:

- Cá ơi, người có thể cho ta một toà nhà đẹp không?

- Đừng lẩn tránh, tôi sẽ thực hiện điều ước của ông- Cá vàng bảo.

Khi về, tôi đã thấy túp lều rách nát được thay thế bằng ngôi nhà to lớn trước mặt. Vừa bước vào nhà, mẹ vợ đã quát tôi ầm ầm.

- Đồ ngu. Chỉ đòi một ngôi nhà thôi sao? Trời! Hãy đi tìm con cá và bảo cho ta thành phụ nhân.

Tôi bất ngờ, tôi thật không hiểu tại sao mẹ vợ lại tham lam đến vậy. Nhưng tôi đành phải đi ra biển. Biển xanh đã nổi sóng dữ dội. Tôi run run gọi cá vàng, cá bơi lên hỏi tôi.

- Ông lão, ông cần gì thế?

- Hãy cho vợ tôi thành phụ nhân- Tôi lắp bắp nói.

- Được, ông hãy đi về đi - Cá vàng nói.

Khi tôi trở về, thứ đập trước mắt tôi là một tòa nhà rất to. Khi đi vào nhà, mắt tôi hoa lên bởi chỗ nào cũng thấy vàng bạc óng ánh, người hầu kẻ hạ ra vào tấp nập. Mẹ vợ tôi đang ngồi giữa nhà. Vừa nhìn thấy tôi, mẹ gào lên như sói hú bắt tôi phải xin cá vàng cho bà ấy thành vua, nếu không bà sẽ bắt tôi. Tôi đành phải đi. Đến nơi, sóng biển ầm ầm, tôi gọi cá vàng, cá vùng đuôi tạo sóng giận dữ ngoi lên và hỏi:

- Ông cần gì?

- Hãy cho vợ tôi thành vua. Được, ông đi về đi.- Cá vàng đáp.

Khi tôi về, tôi thấy mẹ vợ mình đã thành vua với cái vương miện bằng vàng to đùng trên đầu cùng vô số quân lính bên cạnh nhưng mẹ lại đuổi tôi đi. Vài tuần sau, mẹ bắt tôi lại, đòi tôi cầu xin cá cho mẹ làm Long Vương. Không còn cách nào khác, tôi đành lọ mọ ra biển. Biển âm âm giận dữ. Tôi cầu xin cá cho mẹ vợ làm Long Vương nhưng cá vàng không nói gì. Cá lặng lẽ lặn xuống biển.

Khi tôi về nhà thấy lâu đài nguy nga, tráng lệ đã biến mất, thay vào đó là túp lều ngày trước và mẹ vợ đang ngồi cạnh đó, bên cái máng cũ cho lợn ăn.

Đúng như câu nói: “tham thì thâm”. Khi con người quá tham lam, không có điểm dừng thì cuối cùng sẽ mất tất cả, không còn gì nữa. Nhìn mẹ vợ hiền hậu, tôi khẽ mỉm cười: “Thật là may khi chúng tôi lại được trở lại cuộc sống bình yên thuở nào”- Tôi trầm nghĩ!

Học sinh: Trần Vũ Ngọc Anh- Lớp 5A3